

ชื่อเรื่องการค้นคว้าแบบอิสระ การฆ่าตัวตายและบริการสุขภาพจิตในจังหวัดลำพูน พ.ศ. 2546-2548

ผู้เขียน

นางพัชรี วิจารณ์ธุ์

ปริญญา

สาขารณศาสตรมหาบัณฑิต

คณะกรรมการที่ปรึกษาการค้นคว้าแบบอิสระ

รองศาสตราจารย์ วรรณิกา วิทย์สุภากร

ประธานกรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จิราพร สุวรรณธีรางกูร

กรรมการ

การศึกษาเชิงพรรณานี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อพรรณาข้อมูลเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายและการให้บริการสุขภาพจิตของสถานบริการสาธารณสุขในจังหวัดลำพูน ระหว่าง พ.ศ. 2546-2548 โดยเก็บข้อมูลการฆ่าตัวตายจากแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ ได้แก่ ข้อมูลผู้พยายามฆ่าตัวตายจากแบบรายงานเฝ้าระวังภาวะซึมเศร้าและการทำร้ายตนเอง (รง. 506 DS) และ ข้อมูลผู้ฆ่าตัวตายสำเร็จจากรายงานสาเหตุการตาย ส่วนการให้บริการสุขภาพจิต เก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ตามแบบสอบถามจากเจ้าหน้าที่ในสถานบริการสาธารณสุขระดับตำบลและอำเภอรวม 10 แห่ง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนาและการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการศึกษาพบว่า มีผู้พยายามฆ่าตัวตายจำนวน 421 ราย และ ผู้ฆ่าตัวตายสำเร็จจำนวน 241 ราย อำเภอที่มีผู้พยายามฆ่าตัวตายและฆ่าตัวตายสำเร็จมากที่สุด 3 อันดับแรกของทุกปี ได้แก่ เมือง แม่ทา บ้านโฮ้ง ลี้ และป่าซาง ในส่วนของผู้พยายามฆ่าตัวตาย พบว่า ร้อยละ 39.4 มีภาวะซึมเศร้า เพศชายและหญิงพยายามฆ่าตัวตายในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน ส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้างหรือใช้แรงงาน วิธีการที่ใช้ทำร้ายตนเองมากที่สุดคือ การกินยาเกินขนาด ในส่วนของผู้ฆ่าตัวตายสำเร็จ พบว่า เพศชายฆ่าตัวตายสำเร็จมากกว่าเพศหญิงประมาณ 3 เท่า วิธีการที่ฆ่าตัวตายสำเร็จมากที่สุดคือวิธีแขวนคอ ในด้านการให้บริการสุขภาพจิตของสถานบริการสาธารณสุข 10 แห่ง พบว่า สถานบริการระดับตำบล 5 แห่ง มีการดำเนินโครงการด้านสุขภาพจิต 2 ด้าน ได้แก่ ด้านป้องกันปัญหาสุขภาพจิตและด้านส่งเสริมสุขภาพจิต ส่วนในระดับอำเภอ 5 แห่ง มีการดำเนินโครงการให้บริการ

ครอบคลุม 4 ด้าน ได้แก่ ด้านป้องกันปัญหาสุขภาพจิต ด้านส่งเสริมสุขภาพจิต ด้านบำบัดรักษาทางจิตเวช และ ด้านฟื้นฟูสมรรถภาพ

ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการฆ่าตัวตายจากแหล่งต่าง ๆ ควรมีการเชื่อมโยงและแบ่งปันกัน เพื่อให้หน่วยงานที่ให้บริการสาธารณสุขด้านสุขภาพจิตทุกระดับ สามารถใช้ในการวางแผนป้องกัน เฝ้าระวังและค้นหากลุ่มเสี่ยง ตลอดจนการส่งต่อที่มีประสิทธิภาพ อันอาจช่วยให้อัตราการฆ่าตัวตายของจังหวัดลดลงได้

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

Independent Study Title Suicide and Mental Health Services in Lamphun

Province 2003-2005

Author Mrs.Patcharee Veeraphan

Degree Master of Public Health

Independent Study Advisory Committee

Assoc.Prof. Kannika Vitsupakorn Chairperson

Asst. Prof. Jiraporn Suwanteerangkul Member

ABSTRACT

This descriptive study aimed to describe the suicide related data and review mental health services provided by public health care providers in Lamphun province during 2003-2005. Suicide related data were extracted from secondary data based on Depression and Suicide Surveillance Form (DS.506 Form) for suicide attempters and Cause of Death database (ICD-10 classification) for suicide completers. Mental health services information was collected by interviewing health personnel in 10 selected health care providers from sub-district and district level. Data analysis was done using descriptive statistic and content analysis.

The results showed that there were a total of 421 suicide attempters and 241 suicide completers. Five districts were identified with the three highest rank orders of suicide rates; namely Muang, Mae Tha, Ban Hong, Li and Pa Sang. Among the suicide attempters, 39.4% were reported depression. Men and women showed somewhat evenly attempted suicide rate, mostly were employee or labor force. The most frequent method used to harm oneself was taking over dose drugs. For the part of suicide completers, men were found to commit suicide 3 times more than women and hanging were the top method used. Mental health services carried out by the 5 sub-districts health care level were projects on prevention of mental problems and mental health promotion. In 5 districts health care level, services and projects were carried out covered in 4 areas: prevention of mental problems, mental health promotion, psychological treatment and rehabilitation.

Suicide related data from different sources should be linked and shared among institutions so that health care providers in different level could mutually benefit. Sharing and exchanging information in planning prevention program, find at risk individuals, surveillance and referring them for services could effectively reduce suicide rate of the province.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved